

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 508. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019700528/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

hvormed Mølleren saae ned paa hende, mees han tonløst mumlede:

— Min stakkels, stakkels Hanne!

Hun gav slip paa ham, greb sig om Hovedet med begge Hænder og udstødte et Skrig, som vilde have draget Alles Blikke derhen, hvis det ikke var druknet i det almindelige Skraal og Staahei, som netop nu var opstaaet.

En Møllevinge var nemlig bleven slynget over paa Stuehusets Tag som en uhyre Brandfakkel — heldigvis en halvt udgaaet. Da man længe havde frygtet et saadant Tilfælde, var Stedet rømmet og der kom Ingen til Skade. Hurtig blev den glødende Bjælke væltet over Hjørnet ud i Forhaven, og Resterne af den i Faldet knuste Hæk, der laa rundt om paa Taget, revet ned med River. Men Seilene, som nu snart i ti Minutter havde savnet Overgydningerne, vare brændte igjennem, og ogsaa udenfor deres Omraade havde det begyndt at at fænge hist og her. Foruden Spandene, der strax igjen kom i Brug, maatte ogsaa Sprøiten bekjæmpe den overhængende Fare her — hvilket ikke gik af uden nye og hidtil uhørte Kraftyttringer af Drageorganet. Medens den saaledes vendte sig bort fra Bageriet, fik Ilden her Ro til at samle Kræfter.

Mellem disse to Punkter var Opmærksomheden delt og mer end nogensinde bortvendt fra de Tre,

som selv udeltagende overfor Alt, hvad der lærmede om dem, ligegyldige for, om Stuehus eller Bageri eller Alt brændte ned til Grunden, stod der i deres Krog, isolerede midt i deres frygtelige Hemmelighed.

Skjøndt det et Øjeblik var som om Alt blev borte for Hanne, mistede den ulykkelige Pige dog ikke Bevidstheden — dertil var hendes Natur for stærk, og desuden traadte strax en bestemt Tanke i Forgrunden og gjorde sig til et fast og samlende Midtpunkt for alle opskræmmede, mellem hinanden hvirvlende Forestillinger — denne Tanke: saa har han jo elsket hende.

Og Mølleren læste denne Tanke ud af hendes stive Blik, som hun stod der foran ham, lidt tilbagebøiet, med udstrakte Arme og betragtede ham ufravendt med et Udtryk, som han ikke kjendte.

— Aa, Hanne, Hanne! raabte han — jeg har handlet ondt mod dig, saa uforsvarlig — aa, jeg veed det . . . tilgiv mig!

Hun stirrede paa ham med det samme Blik og mumlede neppe hørlig:

— Hvor kunde du?

— Hvordan skal jeg — Hanne — jeg er saa ond, saa syndig, aa, men det kan du aldrig forstaa, jeg har jo sagt dig det, saadan som jeg er — — det kan du ikke . . . Ja, jeg har elsket hende —